

Αλεξάνδρα Μητσιάλη

Σβετλίν Βασίλεβ

Ο μικρός μουσικός

Αλεξάνδρα Μητσιάλη Σβετλίν Βασίλεβ

Ο μικρός μουσικός

Ο μεγάλος μουσικός σκύβει πάνω στο γραφείο του. Με ένα λεπτό, καλοξυσμένο μολύβι στερεώνει προσεκτικά ολοστρόγγυλες μαύρες νότες πάνω στα μπαστουνάκια τους. Τριγύρω του βρίσκονται σκορπισμένες παρτιτούρες και το πιάνο τον κοιτάζει με τα μαύρα ανυπόμονα μάτια του.

Μα ύστερα από λίγο σταματά. Ξαναδιαβάζει την παρτιτούρα του. Σβήνει και ξαναγράφει. Ύστερα την τσαλακώνει και την πετά.

Είναι πολύ ανήσυχος. Νιώθει σαν κάτι να λείπει από το έργο του, σαν οι νότες του να μοιάζουν με ωραίες λέξεις που δεν έχουν, όμως, ταιριάξει μεταξύ τους καλά.

Προσπαθεί να συγκεντρωθεί για να τα καταφέρει καλύτερα. Έχει κλείσει τα παράθυρα, έχει κλειδώσει την πόρτα, έχει κρύψει τα ρολόγια. Κανένας, μα κανένας ήχος δε θέλει να τον ενοχλεί. Όταν γράφει τη μουσική του, και ο παραμικρός ήχος τού είναι ανυπόφορος.

Ο μικρός μουσικός ξεπροβάλλει από τη γωνιά του δρόμου. Τα λουριά κρατούν σφιχτά το ακορντεόν πάνω στο στήθος του κι εκείνος ανεβοκατεβάζει με γρηγοράδα τα δάκτυλα στα πλήκτρα και στα μαύρα κουμπιά με τις βαθιές μπάσες φωνές που συνοδεύουν τη μελωδία του.

Παίζει δυνατά καθώς περπατάει και οι περαστικοί γυρίζουν το κεφάλι τους να τον κοιτάξουν, οι μαγαζάτορες βγαίνουν στον δρόμο να τον ακούσουν καλύτερα και μια ηλικιωμένη κυρία τον ακολουθεί περπατώντας πίσω του προσεκτικά, σαν να μη θέλει να χάσει ούτε μια νότα από τη μουσική του.